

Der var ikke gaaet mange Dage, før det gik op for Per, at han trods det »Ja«, han havde faaet fravristet Jakobe, ikke var naaet saa særdeles meget videre, end han var i Forvejen. For det første fordrede baade Jakobe og hendes Forældre — de sidste endog »paa det bestemteste« — at Forlovelsen foreløbig skulde holdes hemmelig, i hvert Fald kun betroes de allernærmeste. Dernæst var Jakobes Opførsel overfor ham præget af en Lunefuldhed, der ikke sjældnen grænsede til aabenbar Foragt. Det hændte saaledes et Par Gange, naar han kom ud til »Skovbakken«, at hun sletikke lod sig se men blev oppe paa sit Værelse under det Paaskud, at hun ikke befandt sig vel; og det bødede kun lidt herpaa, at hun ved enkelte Lejligheder, naar de var ene sammen i en mørk Stue eller ude i Skoven, ikke blot tillod, at han kyssede hende, men ogsaa selv kunde give sig ret lidenskabeligt hen i hans Favn. Han var Kvindekender nok til at forstaa Forbindelsen mellem saadanne ubegrundede Ømhedsudbrud og de regelmæssigt paafølgende Anfald af fornærmende Kulde; og han indsaae tillige, at han fremfor alt